

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 974/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ирена Станојевић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за производњу чоколаде, бомбона и пецива „Пионир“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ангелина Андрејев, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2518/2019 од 29.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2518/2019 од 29.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2518/2019 од 29.11.2019. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 600/2018 од 10.06.2019. године, којом је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћених зарада, за период од 01.07.2013. године до 25.12.2017. године, исплати одређене месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређено у ставу првом изреке, обавезан тужени да у корист тужиоца, за наведени период, на износе досуђених зарада, надлежним Фондовима ПИО и здравственог осигурања РС уплати припадајуће порезе и доприносе за обавезно социјално, пензијско-инвалидско, здравствено и осигурање за случај незапослености, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.216,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 78.750,00 динара од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 403. Закона о парничном поступку, као и допуну ревизије, поднету након истека законом одређеног рока за изјављивање ревизије, с позивом на одредбу члана 404. истог закона.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, ради накнаде штете, поднета је 20.02.2018. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 25.02.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 10.06.2019. године. Другостепена пресуда донета је 29.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 2.003.559,43 динара, што на дан преиначења тужбе, према средњем курсу Народне банке Србије, представља динарску противвредност износа 16.948,32 евра.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Имајући у виду да је допуна ревизије тужиоца неблаговремена, јер је изјављена након истека рока од 30 дана од дана достављања другостепене пресуде, у смислу члана 403. став 1. ЗПП, то нема услова за оцену дозвољености посебне ревизије у смислу члана 404. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна и неопходна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић